

fende, at hvis det Raad, der kom til at afgive Responfa, blev altfor talrigt, kunde det i mange Tilfælde medføre en Forhaling af Retsfager, som ikke kunde tilstedes, og som ikke var ønskelig, og jeg tror heller ikke, det lader sig gøre ved Behandlingen af denne Lov, at saa ordnet den Maade, hvorpaa disse Spørgsmaal kunne blive oplyste i Retsfager paa en tilfredsstillende Maade. Dette lader sig vistnok kun ordne, naar vi en Gang komme til en Reform af Retsplejen, da der saa kan blive fastsat, hvorledes disse Spørgsmaal, der specielt vedrøre Løgevidensfaben, kunne oplyses under Retsfager. Jeg frygter for, at naar man lader det overordnede Sundhedsraad afgive sine Responfa paa en saadan Maade, hvorpaa man overhovedet gaar frem i den kriminelle Retspleje, vil det saa saa overvejende Betydning i mange Retsfager og blive saa afgørende for Domstolene og dermed for de tiltaltes Be og Vel, at jeg tror, at det er ganske farligt at ordne Forholdet paa den Maade, som det her foreslaas, nemlig ved tre Embedslæger og eventuelt en tilfaldt Specialist. Selv om den højtærede Minister har Ret i, at i mange Tilfælde ville ogsaa andre Læger komme til at medvirke ved Oplysningen af disse Punkter, saasom Sindsygelæger, Distriktslæger osv., saa vil dog altid det overordnede Sundhedsraads Erklæring have en saadan Magt overfor Domstolene, at Sagen i Virkeligheden vil være afgjort for tiltaltes Vedkommende ved det, som det tidligere Sundhedskollegium eller nu det fremtidige overordnede Sundhedsraad har erklæret. Saa længe vi ikke have paalidelige Former, hvorunder disse forskellige Forhold kunne oplyses under Retsfagen, tror jeg, at den Maade, paa hvilken man her tænker sig Sagen ordnet, nemlig gennem Erklæringer fra Sundhedsraadet, er farlig. Denne Betragtning leder mig til den Indvending, jeg har mod Loven i det hele, og som jeg ved nærmere Overvejelse er kommen mere og mere ind paa, nemlig at denne Lov, naar der tages Hensyn til, at det, den tager med og drager ind under Sundhedsraadets Omraade, er af en alt for bureaukratisk Karakter. Det kommer frem her, hvor der er Spørgsmaal om den konsultative Virksomhed ved Afgivelsen af Responfa, men det træder endnu værre frem paa andre Omraader. Sagen er nemlig den, at hvis der kun var Tale om at ordne rent administrative Forhold, om at stifte den højeste Sundhedsautoritet, Justitsministeriet, fornøden sagkyndig Assistance gennem en saadan Administration, et Kollegium eller en Myndighed, der kunde have Tilsyn med Sundhedsforholdene rundt

om i Landet, vilde det have været rigtigt, at man indskrænkede sig til i alt Fald et lille Antal Personer med en Myndighed, der virkelig kunde være effektiv, og ikke i for høj Grad besværede Raadet med alle disse kollegiale Former, som ofte komme frem ved større Forsamlinger af Mænd. Men Forholdet bliver jo et helt andet, naar det overordnede Sundhedsraad skal gøres til en Justitsmyndighed lige over for samtlige Landets Læger, Tandlæger,jordemødre, Apotekere, Apotekermehjælpere osv. Denne store Del af Medborgere, som i Reglen udøve rent privat Virksomhed, hvortil de staffe sig Adgang ved deres Studium ved at tage visse Eksamener, og som i øvrigt udøve deres Virksomhed som en rent privat, ligesom f. Eks. Sagførere, der ikke møde i offentlige Sager, blive satte under Tilsyn af dette overordnede Sundhedsraad, og dette viser sig bl. a. derved, at det overordnede Sundhedsraad skal, som der staar i § 9, andet Stykke, naar Raadet finder, at nogen af de ovennævnte Personer enten er forrømmelig eller viser anden urigtig Adfærd i sit Kald eller ikke iagttager de gældende Medicinallove, uddele Advarsler. Det maa en Mand, der arbejder efter bedste Evne og maaste efter sin Mening fuldstændig overensstemmende med de Pligter, han har, finde sig i; han har ingen Vaaben derimod, og der er ikke paalagt dette Sundhedsraad den allermindste Betingelse for at kunne tildele en saadan Advarsel. Han kan ikke en Gang forlange, at Sagen skal forelægges ham til Erklæring, inden Advarslen gives ham. Vi have jo set, at der administrativt er givet Advarsler fra de allerhøjeste Pladser, fra et Ministerium, uden at vedkommende har haft Lejlighed til at udtale sig om Sagen. Det skulde altfaa hele denne store Klasse Medborgere, der væsentlig drive en privat Virksomhed, finde sig i at komme under et saadant Raad af tre justitsministerielle Embedsmænd, der kunne uddele Advarsler til dem.

Derved kommer jeg saa ind paa et andet meget omdebatteret Punkt med Hensyn til § 9, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt man kan berøve Læger og Tandlæger deres jus practicandi, Apotekerne deres Apotekerbevilling og Jordemødre deres Praksis. Det har undret mig, at den ærede Minister i Virkeligheden i Dag gav et Forsvar for denne § 9, som vi ikke hørte i Fjor. I Fjor gif den ærede Minister ikke saa vidt som i Aar. Den ærede Minister holdt i Aar paa, at i Virkeligheden er administrativ Afstedigelse det bedste og det mest garanterende, og den ærede 3dje Landstingsmand for 3dje Kreds (Rump) var ikke langt